

Stražniki pritekó v temnico, pa ne vidijo družega nego rajsko svetlobo. Ugledavši Celzija ozdravljenega in vsega izpremenjenega, spreobrnejo se vsi in ostanejo vso noč v ječi, da jih mučenec pouči v veri.

Drugi dan pripeljejo Celzija zopet na trg. Vse se mu čudi, da je kar čez noč ozdravel. Stražniki se razglasé za kristjane in mnogo gledalcev se jim pridruži. Da bi se jih še več ne spreobrnilo, odseka Marcijanov namestnik sam Celziju glavo. „Bog, sprejmi mojo dušo!“ bile so njegove zadnje besede. In splavala je čista dušica na angeljskih krilih v sveto nebo k svojej materi. Angelji so mu dali na glavo krasen mučeniški venec in v roko palmovo vejico.

Grozoviti oče Marcijan ni več ozdravel, odkar ga je malik potrl. Začel je gnjiti in črvi so ga živega zglodali. Tudi on je prejel svoje plačilo! J. B.

Mala Samaritanka.

„ ač da ne vem, kako je z našo Jovanko,“ reče oče župan nekega jutra svojej ženi Marijani. „Poprej nekaj časa je ni bilo z lepa spraviti iz hiše, vedno je pri svojem delu tičala, pridno predla ali pa nogovice pletla, a zdaj je to vse drugače. Komaj odjužinamo, vže je iz doma in je ni po celo uro nazaj. Bojim se, da bi ne zahajala h kakej malopridnej tovarišici in se nam ne izpridila. Dekleta, ki so zvršila ponavljalno ljudsko šolo in so vže v petnajstem letu svoje dōbe, kakor naša Jovanka, iščejo si rada tovarišic in se večkrat izpridijo, če zaidó v slabo družbo.“

„Tudi jaz sem to zapazila,“ reče mati županja „ter sem jo vprašala, kam da zahaja? A ona mi je odgovorila, da hodi k poštenej prijateljici, ki jo vsaki dan z veseljem pričakuje; a imena mi vender ni hotela povedati.“

„Jaz jej bom to vasovanje prepovedal, ker je vže več kakor teden, odkar tako dela,“ reče oče župan.

„Veš kaj?“ reče mati županja, „pustiva jej to veselje še danes, ker mi je sama rekla, da je nje prijateljica poštena in zlagala se nama ni še nikoli. A prepričati se vsakako morava, h komu da hodi in kaj tam dela. Jaz mislim, da bi bilo najbolje, če bi poslala njenega brata Franeka za njo, da bi skrivaje pazil, kam hodi in potlej nama povedal.“

Takój po južini se Jovanka po navadi iz hiše zmuzne ter gre, tebi meni nič, zopet iz doma. Komaj otide, vže gre njen starejši brat Franek za njo, da bi iz daleč pazil, kam bode šla. Prišedši kraj vasí, vidi jo, da izgine v majheno leseno hišo. Franek postoji nekaj časa, potem pa tudi on prav tiho stopi za njo v hišo. Kakšen prizor! V ubožnej hišici je ležala bolna ženica na siromašnej postelji bleda in suha kakor smrt, poleg nje pa je sedela Jovanka in jej stregla. Franek ne vé, ali vidi prav ali ne, zatorej vpraša: „Jovanka, ali si ti tukaj?“ — Jovanka se ga zeló ustraši in nekako boječe vpraša: „Franek, kaj pa hodiš za menój?“ —

„Oče in mati sta mi rekla, naj grem za teboj, da vidim, kam vsaki dan po južini tako naglo iz doma greš,“ reče Franek.

„Oj, kako me to žali!“ reče Jovanka, „hotela sem na skrivnem dobro storiti ubogej ženi, a zdaj ste me vže zasledili. Pojdi domov, Franek, ter reci očetu in materi, da se kmalu vrnem in jima vse povem, kam da zahajam.“

Za uro kasneje pride Jovanka domov ter pripoveduje starišem to-le: „Bolna ženica, katerej strežem, vdova je in velika sirota. Bila je pred nekaj leti naša dekla in je mene otroka péstovala ter me zelo ljubila. Mož jej je umrl in zdaj nima nikogar, ki bi jej kaj postregel in pospravil po hiši. Jaz sem čula o njenem ubožtvu in sem hodila nekaj dni k njej, da sem jej posteljo prestlala in jej malo postregla. Danes jej je vže nekoliko bolje ter upam, da kmalu ozdravi. Prosim vas torej, stariši ljubi, oprostite mi, če vam sem s tem nepotrebnih skrbi delala in dovolite mi, da jej še toliko časa strežem, da ozdravi.“

Oče in mati zelo vesela tako lepega dejanja svoje hčerke, objameta jo in dovolita, da sme tudi zanjeprej še vsaki dan ubožnej bolnici postreči in tudi nekoliko boljše hrane prinesti. Oj to je bilo veselje za Jovanko! Bolnica je kmalu ozdravela ter se Jovanki in njenim starišem prav lepo zahvalila na vsem, kar so jej dobrega storili, proseč jim blagoslova iz nebes.

P. G.

Basni.

(Iz češkega preložil Janko Barle.)

1. Miška in žaba.

Miška je prosila žabo, naj bi jej pomagala preko reke. Žaba je privezala prednji miškini nogi z laneno nitjo k stegnu svoje desne noge. Ko ste priplavali na sredo reke, spustila se je žaba v globočino in se potopila, hoteč tudi miško s seboj potegniti. Miška se je branila in se ni dala potopiti. V tem, ko ste se miška in žaba po vodi vlekli in suvale, ugledal ju je mimo leteči jastreb, spustil se bliskoma doli, zgrabil s svojimi kremplji potapljačo se miško in jo odnesel s privesano žabo vred v visočino.

Tako pogine večkrat óni, ki je drugemu dosodil smrt.

2. Smokva in ptice.

Visoka smokva je branila s svojimi košatimi vejami mnogo ptic solnčne vročine in jih hranila s svojim sladkim ovočjem. Treščilo je v smokvo, spalilo jej listje in uničilo sadje. Ptice so precej odletele in se niso nikdar več povrnila k suhim vejam.

Kogar sreča zapustí, zapusté ga tudi prijatelji.

